

ca. oktober 1885

AFSENDER

Therese Hornemann

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Omtalte personer:
Therese Hornemann
Agnete Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 47 nr. 16a-b

DOKUMENTINDHOLD

Et brev skrevet af Therese Hornemann. Hun forsøger at sætte Joakim Skovgaard og Agnete Lange i stævne.

Joakim Skovgaard har i kladdeform skrevet et brev til Agnete Lange oveni T. Hornemanns skrift.

TRANSSKRIFTION

Mappe 47-16B

[Lilla skrift]:

De giver jo ikke Romeo det allermindste efter!

Jeg skal se at at faa det Mandag – Fru Nielsen kan den Dag – Kan De saa ikke vente, jeg tror hellere De maa det, jeg skal gjøre alt hvad jeg kan for at De skal komme til at følge hende hjem, og det skal nok lykkes mig, mine Brødre er helst fri, det ved jeg.

Jeg siger at De skal den Vej ud at tale med en Kammerat, og har tilbudt det af Dem selv, saa gaar det og falder naturligere paa den Maade ikke sandt? End naar De skal bede om en Samtale; Hvor kan De komme til det, saa uforstyrret og i Mørke som netop naar De følger hende hjem?

-2-

Jeg skal i Teatret i Aften, nærmest i Haab om at træffe hende, saa spørger jeg hende, om hun kan paa Mandag og skal strax sende Dem besked; Høre De intet var hun der ikke, men saa skriver jeg i morgen til hende, og skal sende Dem hendes Svar, kan De saa ikke vente? Jeg er saa bange for, at De skal foregribe sagen og forskrække hende. Kom saa lidt op at snakke med mig i morgen [men ikke før lidt over 3½ ellers træffer de mig ikke], eller mød mig, hvis det passer Dem, i morgen i Østerbros Alle` Garnisons kirkegaarden. Jeg skal spise Frokost hos Frk. Møller, Hjørnet af Rosendalsvej og Østergade kl. 11½, gaar derfra lidt over 1½ Østerbro, Grønningen, Bredgade, St. Annaplads hvor jeg skal til et møde kl. 2-3 i Larsens Lokale. De kunde ogsaa møde mig paa Farimagsvejen, naar jeg gaar derud, jeg gaar herfra 11 ¼ gennem Sølvgade og ned over Farimagsvejen.

-3-

Jeg har for resten den Ide at De kommer i Teatret i aften.

-4-

Jeg vil naturligvis aldrig gjøre det undtagen De slet intet har derimod, og som sagt ikke endnu.

Nej, hverken kold eller selvtilfreds; jeg var kun bange for De skulde være

for sangvinsk, det bliver man saa uhyre let, men nu tror jeg heller ikke I det I mere.

Gud give det kunde lykkes Dem at vinde hende, og at hun maatte svare til, hvad De har tænkt. Jeg ved bogstaveligt ikke noget, der kunne glæde mig mere. Jeg kan ligesom De ogsaa gribe mig selv i at sidde og smile ved Tanken om hvor godt det kunde blive, og at jeg har faaet mere Livslyst i den sidste Tid og vilde faa det i endnu højere Grad om I det I kunde ske, det er nu ganske sikkert.

Deres hengivne Th. H.

Derfor Tak fordi De har villet tale med mig derom.

-1-

[Skrevet med blyant]:

[Det eneste jeg frygter fra min side er, at jeg ikke skal blive Dem god nok, jeg kender godt min egen ringhed, men det vigtigste kan jeg byde Dem så rigtigt som det overhovedet findes hos mig, min udelte kærlighed, så om vi kunde stifte et ægtekskab som er godt i Guds øjne og i lighed med Deres og mit Hjem.]

...end flygtige venskabsfølelser – over for mig – Umuligt er det ikke at De holder af mig, for den stærkeste magt på jorden er kærligheden, den er så stærk, tror jeg, så når blot den brænder rigtigt i det ene menneske kan den af sig selv udholde, vække og skabe nogen følelse hos det andet. Det vilde være naturligere først at lytte til Dem, når De kendte mig, men husk hvor svært jeg har ved at komme sammen med Dem, når De ikke vil hjælpe lidt til, til at finde lejlighed og Frøken Hornemann kan heller ikke blive ved at hitte på råd.

Gud har sin mening med mig i denne sag, om han ogsaa vil Dem noget ved jeg ikke! Enten vil han at jeg kan tåle en stor Glæde, eller vil han give mig endnu en sorg, hvordan det går beder jeg ham til i hvert fald at Love hans navn. Han er god at gå til i sorgen, men mit håb er at kunne gå til ham i glæden, nu er forbandelsen næsten glemt for den alt optagende tanke at møde Dem, hvor kunde jeg dog elske andre for jeg tror på ægteskabets velsignelser.

-3-

Jeg beder Dem om en samtale, for jeg har noget at sige Dem og skriver kun dette fordi De på som den sidste udvej for at få Dem til at låne mig øre det er vel nu omtrent Jeg vilde langt hellere tale, men når De ikke vil høre på mig har jeg kun denne vej tilbage. Og jeg vil endnu sige om De i dag siger nej til at høre mig, så er det dog muligt at De betænker Dem, og vær

så dog ikke bange for at tilskrive mig et ord om, hvor jeg kan møde Dem. Det er vel nu omtrent 8 a 9 år siden jeg første gang så Dem i Vartov Kirke og straks slog det mig, "hvad er det dog for en Pige". Senere så jeg Dem jævnligt der, og med [??] fart gik det op for mig, at De er mit livs lykke, men jeg var ung og undselig, jeg vovede ikke engang at spørge de af mine bekendte, som jeg så De også kjendte, om Deres navn, og følge efter Dem for at se hvor De boede, skammet jeg mig for. Engang har jeg dog fulgt Dem til den Gamle Trommesal. Men årene gik, og jeg kom på lange rejser, jeg var ikke kommet Dem et skridt nærmere, De begyndte at blive uvirkelig for mig, De gled over i ideernes verden, og dog har jeg altid næret en sådan frygt for at binde mig til nogen anden, for jeg vidste, at om det viste sig at De var bundet af Dem altså ægtet, vilde jeg få en frygtelig prøvelse. Jeg har dog i den tid da De blev

-4-

uvirkelig for mig, elsket andre mere eller mindre [i hvert fald] dvs ikke mere end jeg [?] til har elsket Dem og ikke så meget og så trygt som jeg nu elsker Dem, for lige overfor Dem har jeg [den sikre] følelse af, at her er sandheden på sit højeste punkt for mig, men Gud ske lov, Gud har ledet mig, så jeg ikke har bundet mig til nogen, ingen har krav på mig; Så engang siger Frk. Hornemann til mig; "Jeg kender en pige, og det falder mig så løjerlig i tanker, at hun måtte være hustru for Dem, vilde De se hende?". Jeg svarede nej, men spurgte straks derpå "hvad hedder hun", Frk. Lange svarede Frk. H. mig. Lad mig alligevel se hende, sagde jeg; nej nu De har fået hendes navn at vide, får de hende ikke at se. Jeg gik hjem og ærgrede mig og skrev for det kan jo være at det vilde være en hustru for mig, og måske måske var det pigen fra Vartov Kirke. Jeg skrev et brev til Frk. H. spørgende i formen men lidt bittert i indholdet, jeg betroede hende at hun havde vakt lysten hos mig, og hun dog ikke vilde tilfredsstille den. Hun gav efter og lovede ved lejlighed at lade ønsket ske. Så gik sommeren og først den 4. november blev jeg [??] med Dem.

De forstår vist hvor forbavset jeg blev, ved at se mine vildeste ønsker om Dog engang at måtte komme sammen med Dem, så mægtigt i opfyldelse, fra det øjeblik har min fred været borte [alt andet er glemt]. Men jeg bejler ikke straks til Dem, jeg beder bare om De vil give Deres samtykke at lære mig at kjende. For jeg ved jo, at det vilde være alt for nemt at tro at De skulde nære andet

Jeg skal i Theatret i aften nærmest i
Haab om at træffe hende, saa spørger
jeg hende om hun kan paa Mandag
og skal strax sende Dem Brevet,
hvori De end^{te} har hun der ikke men
saa gaar plovier jeg imorgen til
hende og skal sende Dem hende Brev,
kan De saa ikke vente? Jeg er saa
langt for, at De skal forlænge dagen
og forbrække hende. Kom saa lidt
op at snakke med mig imorgen
eller mød mig, hvis det passer Dem
imorgen i St. Peters alle Garni.
sonskirkegaardside. Jeg skal spise
Fickst hos Mr. Miller, Spiser af
Reindalsvej og Vestertogade Nk 11²
gaar derfra lidt over St. Peters
Gården og Bredegade, A Annaflaas
hvor jeg skal til St. Mias Nk 2³
Lærers Lokale. De kommer ogsaa
mød mig paa Tarmmagstegen,
naar jeg gaar derfra jeg gaar herfra
11⁴ over Gjennem Bredegade og
ned af Tarmmagstegen.

Jeg har farelsen den Ide at De kommer
i Theatret i aften.

Jeg lader Dem om en smule, jeg har meget at sige Dem
og tænker paa det første Dage den der sidst i aften, jeg vil
Dem et Brev i aften. Det er et meget smukt Brev, jeg vil
Lad Dem tale om det Brev, at jeg har meget at sige Dem
og vil sige, jeg vil sige Dem, om det Brev, jeg vil
at hende mig, det er et Brev, jeg vil at De taler om
og saa er det Brev, jeg vil at De taler om, jeg vil
jeg kan møde Dem. Det er et Brev, jeg vil at De taler om
jeg taler om det Brev, jeg vil at De taler om, jeg vil
De vil ikke, jeg vil at De taler om, jeg vil
jag vil det, og med vrede, jeg vil at De taler om, jeg vil
De vil mit Brev, jeg vil at De taler om, jeg vil
vender det, jeg vil at De taler om, jeg vil
at De vil det, om De vil, og jeg vil at De taler om, jeg vil
for at De vil det, om De vil, og jeg vil at De taler om, jeg vil
hvor jeg vil det, om De vil, og jeg vil at De taler om, jeg vil
dette Brev, og jeg vil at De taler om, jeg vil
komme Dem et Brev, jeg vil at De taler om, jeg vil
umiddelbart for mig, De vil at De taler om, jeg vil
og det Brev, jeg vil at De taler om, jeg vil
mig til Brev, jeg vil at De taler om, jeg vil
de vil det, om De vil, og jeg vil at De taler om, jeg vil
frygtelig prøvelen. Jeg har det, om De vil, og jeg vil at De taler om, jeg vil

uvirkelig for mig, elsket andre men eller mindre, ^{hans fælle} det
ikke mere end; ^{indimellem} jeg har elsket Dem, og ikke så
mange og så ^{den sidste} trofast som nu elsker Dem, for ligesom
Dem har ^{den sidste} følelse af, at her er sandheden på sit højdepunkt
for mig, men Gud ske lov, Gud har biddet mig, og jeg
ikke har bedt mig til noget, men har krav på mig.
Lærlingang, siger Frøken Hornemann til mig; jeg kender en
pige, og det er falden mig så legemlig uafvendt i tanken,
at hun måtte være en hustru for Dem, vilde se
hendes. Jeg ser end mig, men spørges straks derpå, hvad
beder hun. De siger, svarer Frøken. Glad mig
alligevel at hende, siger jeg; mig nu de har fort hende
nåen af visse pådelende ikke at se. Jeg gik hjem og
afgav mig, og tænkte for det kunde jeg se, at det
ville være en hustru for mig, og måske, måske var
alt pigen for Uster-kirken. Jeg skrev et brev til Frøken.
spjandt i formen men lidt bittert i indholdet, jeg
betragtede hende, og hun havde endog lyttet hos mig og
dog ikke voldsomt tilfredsstillende. Hun gik da ofte, og havde
ved lejlighed at lade sig komme sammen. Ligeledes sammen,
opført den 4de november blev det samme med Dem.
De fastsætter vent hvor forbaudet jeg blev ved at se min
vildtets ønsker, og dog stadig at måtte komme sammen
med Dem, og det var mest i en lykkelig, for det gjorde
hjemme med vent borte, ^{at minde sig} men jeg hører ikke straks til
Dem, jeg betragter Dem, om De vil gøre Dem samtykke
til at lade mig at hende. For det ved jeg at det ville
være alligevel muligt at tro, at de skulde være andet.

Jeg vil naturligvis aldrig givne det
undtagen De slet intet har ærind
og som sagt ikke endnu.

Hj, hverken kold eller selvtilfreds;
jeg var kun bange for De skulde være
for sangrinsk, det bliver man saa uklog
let, men nu tror jeg heller ikke det mere.

Godt give at det kunde lykkes Dem at
vinde hende, og at hun maatte svare til
hvad De har tænkt. Jeg vil bogstavelig
ikke noget, der kunde glæde mig mere
Jeg kan, ligesom De ogsaa give mig selv
i at smile og smile ved Tanken om hvor
godt det kunde blive, og at jeg har faaet
mere Livsglæde i den sidste Tid og vil af
det i endnu højere Grad om det kunde ske,
det er nu ganske sikkert.*

Deres hengivne

St. M.

Dorfor Tak for at De har villet tale med
mig derom.